

ŚWIĘTA KONGREGACJA KULTU BOŻEGO

DEKRET

Szczególny dar Ducha Świętego obiecany przez Chrystusa Pana i zesłany na Apostołów w dniu Pięćdziesiątnicy, sami Apostołowie oraz ich następcy biskupi przekazywali ludziom ochrzczone w sakramencie bierzmowania. Udoskonala on wtajemniczenie w życie chrześcijańskie utwierdzając wiernych mocą z nieba tak, by stali się w słowach i uczynkach szczerymi świadkami Chrystusa, a ponadto wiąże ich również z Kościołem.

Aby „jaśniej uwydatnił się wewnętrzny związek tego sakramentu z całym wtajemniczeniem chrześcijańskim” Powszechny Sobór Watykański II nakazał krytycznie rozpatrzyć obrzędy bierzmowania.¹ Obecnie, gdy to dzieło zostało zakończone i zatwierdzone przez Papieża Pawła VI w Konstytucji Apostolskiej „*Divinae consortium naturae*”, podpisanej dnia 15 sierpnia 1971, Święta Kongregacja Kultu Bożego przygotowała nowe obrzędy bierzmowania, które zastąpią obrzędy dotychczas stosowane w Pontyfikacie i w Rytuale Rzymskim, i niniejsze wydanie tych obrzędów ogłasza jako wzorcowe.

Dekret obowiązuje bez względu na wszelkie przeciwne zarządzenia.

W siedzibie Świętej Kongregacji Kultu Bożego,

dnia 22 sierpnia 1971 r.

Prot. n. 800/71

A. Bugnini
Sekretarz

Artur Kard. Tabera
Prefekt

OBRZĘDY BIERZMOWANIA

WSTĘP

I. GODNOŚĆ BIERZMOWANIA

1. Ochrzczeni przechodzą dalszy etap chrześcijańskiego wtajemniczenia przez sakrament bierzmowania. W nim otrzymują Ducha Świętego, który w dzień Pięćdziesiątnicy został zesłany przez Pana na Apostołów.

2. Przez dar Ducha Świętego wierni zostają bardziej upodobnieni do Chrystusa i umocnieni, aby składali Mu świadectwo i budowali Jego

¹ Por. Konst. *Sacrosanctum Consilium* n. 71, AAS 56 (1964), s. 118.

Ciało w wierze i miłości. Ich dusze otrzymują niezniszczalny charakter, czyli znamię pańskie, tak, że nie można powtarzać sakramentu bierzmowania.

II. OBOWIĄZKI I CZYNNOSCI PRZY SPRAWOWANIU BIERZMOWANIA

3. Przygotowanie ochrzczonych do przyjęcia sakramentu bierzmowania należy przede wszystkim do Ludu Bożego. Natomiast duszpasterze powinni się troszczyć, aby wszyscy ochrzczeni otrzymali pełne wtajemniczenie chrześcijańskie i zostali starannie przygotowani do bierzmowania.

Dorosłym katechumenom, którzy bezpośrednio po chrzcie mają przyjąć bierzmowanie, pomaga społeczność chrześcijańska, a przede wszystkim otrzymują oni przygotowanie w czasie katechumenatu, w czym współdziałają katecheci, rodzice chrzestni i członkowie miejscowego Kościoła przez katechezę i wspólne obrzędy.

Sposób odbywania katechumenatu należy odpowiednio dostosować do przygotowania tych chrześcijan, którzy zostali ochrzczeni w dzieciństwie, a dopiero w wieku dojrzałym przystępują do bierzmowania.

Obowiązkiem chrześcijańskich rodziców jest troska o przygotowanie dzieci do życia sakramentalnego przez formowanie w nich ducha wiary i stopniowe jego wzmacnianie oraz przez bezpośrednie przygotowanie do owocnego przyjęcia sakramentów bierzmowania i Eucharystii, w czym korzystają z pomocy tych instytucji, które zajmują się katechizacją. Rola rodziców zaznacza się także przez ich czynny udział w obrzędach sakramentów.

4. Należy dbać o to, aby obrzędy miały charakter świąteczny i uroczysty ze względu na ich znaczenie dla Kościoła miejscowego. Osiąga się to przede wszystkim przez wspólny udział wszystkich kandydatów w obrzędach. Na tę uroczystość należy zaprosić cały Lud Boży, którego przedstawicielami są rodziny bierzmowanych i członkowie miejscowej wspólnoty.

Lud Boży powinien ukazać swoją wiarę przez owoce, które Duch Święty w nim zdziałał.

5. Poszczególnym bierzmowaniem zwykle towarzyszy świadek, który przygotowuje ich do przyjęcia sakramentu, przedstawia ich szafarzowi bierzmowania do namaszczenia krzyżmem, a potem pomaga im w wiernym wypełnianiu przyrzeczeń złożonych na chrzcie, zgodnie z natchnieniami Ducha Świętego, którego otrzymali.

Ze względu na współczesne warunki pastoralne wypada, aby chrzestny w miarę możliwości był także świadkiem bierzmowania; traci moc kan. 796,1. W ten sposób jaśniej zaznacza się związek między chrztem a bierzmowaniem, a funkcje i obowiązki chrzestnego mogą być spełnione w sposób bardziej skuteczny. Nie wyklucza się jednak

możności wybrania osobnego świadka bierzmowania. Także rodzice mogą osobiście przedstawiać swoje dzieci do bierzmowania. Ordynariusz miejscowy, zważywszy okoliczności czasu i miejsca, powinien ustalić jaki sposób postępowania należy zachować w jego diecezji.

6. Duszpasterze niech troszczą się o to, aby świadek bierzmowania wybrany przez kandydata lub przez jego rodzinę był duchowo przygotowany do tej funkcji oraz obdarzony następującymi przymiotami:

- a) był wystarczająco dojrzały do spełniania tego zadania,
- b) należał do Kościoła katolickiego i przyjął trzy sakramenty wtajemniczenia: chrzest, bierzmowanie i Eucharystię,
- c) nie był wykluczony przez prawo do spełniania czynności świadka bierzmowania.

7. Właściwym szafarzem sakramentu bierzmowania jest biskup. Zwykle on sam udziela tego sakramentu, aby wyraźniej występował związek z pierwszym zstąpieniem Ducha Świętego w dniu Pięćdziesiątnicy, kiedy to Apostołowie napełnieni Duchem Świętym sami przekazywali Go wiernym przez włożenie rąk. Otrzymanie Ducha Świętego przez posługę biskupa wskazuje również na ściślejszą więź, która łączy bierzmowanych z Kościołem, oraz na polecenie dawania Chrystusowi świadectwa wśród ludzi.

Oprócz biskupa z samego prawa mają władzę bierzmowania:

- a) administrator apostolski, który nie jest biskupem, prałat i opat udzielny, wikariusz i prefekt apostolski, wikariusz kapitulny w granicach swojego terytorium i w czasie trwania urzędu,
- b) Kapłan, który na mocy prawowitego upoważnienia chrzci dorosłego, albo dziecko w wieku nauczania katechizmu, lub przyjmuje do pełnej jedności z Kościołem dorosłego, już ważnie ochrzczonego.
- c) w niebezpieczeństwie śmierci, gdy nie można bez wielkiej niedogodności wezwać biskupa, albo gdy ma on prawną przeszkodę, mogą bierzmować następujący kapłani: proboszczowie i wikariusze parafialni, a w razie ich nieobecności ich wikariusze współpracownicy; wikariusze zarządcy; wikariusze zastępcy i wikariusze pomocnicy. W razie nieobecności wszystkich wymienionych, każdy kapłan wolny od cenzur i kar kanonicznych.

8. W wypadku, gdy jest to rzeczywiście konieczne, z powodu wielkiej liczby kandydatów do bierzmowania, szafarz bierzmowania, o którym mowa w nr 7, oraz szafarz nadzwyczajny ustanowiony indultem Stolicy Apostolskiej albo przez prawo, może zaprosić do pomocy w szafowaniu sakramentu kapłanów, którzy:

- a) albo spełniają specjalny urząd lub zadanie w diecezji, mianowicie; wikariusza generalnego, wikariusza lub delegata biskupiego, wikariusza regionalnego, lub na podstawie decyzji biskupa są zrównani z nimi w urzędzie,

b) albo są proboszczami miejscowymi, w których udziela się bierzmowania, proboszczami miejscowymi, do których należą kandydaci do bierzmowania, lub kapłani, którzy włożyli specjalny trud w katechetyczne przygotowanie kandydatów do bierzmowania.

III. UDZIELANIE SAKRAMENTU

9. Sakramentu bierzmowania udziela się przez namaszczenie krzyżem na czole, którego dokonuje się wkładając rękę na głowę i przez słowa: „Przyjmij znamię Daru Ducha Świętego”.

Chociaż włożenie rąk, które dokonuje się nad bierzmowanymi z modlitwą: „Wszchemogący Boże”, nie jest konieczne do ważnego udzielenia sakramentu, ma wielkie znaczenie dla całości obrzędu i pełniejszego zrozumienia sakramentu.

Kapłani, którzy niekiedy towarzyszą głównemu szafarzowi w udzielaniu sakramentu, razem z nim wyciągają ręce nad wszystkimi kandydatami, nic jednak nie mówią.

Cały obrzęd ma podwójne znaczenie. Włożenie rąk na przystępujących do bierzmowania, wykonane przez biskupa i kapłanów koncelebrujących wyraża biblijny gest, przez który wzywa się Daru Ducha Świętego, w sposób doskonale dostosowany do zrozumienia ludu chrześcijańskiego. Namazczenie krzyżem i słowa, jakie mu towarzyszą, wyrażają skutki daru Ducha Świętego. Przez namaszczenie wonnym olejem ręką biskupa ochrzczony otrzymuje niezniszczalny charakter, znamię Pańskie, razem z Darem Ducha Świętego, który doskonale upodabnia go do Chrystusa i udziela mu łaski rozszerzania wśród ludzi „dobrej woni” (por. 2 Kor. 2, 14).

10. Biskup konsekruje święte krzyżmo we Mszy, którą odprawia w tym celu zwykle w Wielki Czwartek.

11. Dorosłych katechumenów oraz dzieci, które otrzymują chrzest w wieku nauczania katechizmu, bezpośrednio po chrzcie dopuszcza się zwykle do bierzmowania i Eucharystii. Jeżeli to nie jest możliwe, otrzymują bierzmowanie w czasie innej wspólnej uroczystości (por. nr 4). Podobnie w czasie wspólnej uroczystości otrzymują bierzmowanie i Eucharystię dorośli, ochrzczeni w dzieciństwie, gdy zostaną odpowiednio przygotowani.

W Kościele łacińskim bierzmowanie dzieci odkłada się zwykle do siódmego mniej więcej roku życia. Z powodów duszpasterskich, a przede wszystkim, aby głębiej wpoić wiernym, pełne posłuszeństwo Chrystusowi i nauczyć ich dawania zdecydowanego świadectwa, Konferencje Biskupów mogą ustalić wiek, który wyda im się odpowiedniejszy, tak aby ten sakrament był udzielany w dojrzałym wieku, po odpowiednim przygotowaniu. W takim wypadku należy jednak przedsięwziąć środki ostrożności, aby w razie niebezpieczeństwa śmierci, albo poważnych trudności innego rodzaju, dzieci otrzymały bierz-

owanie nawet przed dojściem do używania rozumu i nie zostały pozbawione łaski sakramentalnej.

12. Kandydat do bierzmowania powinien być ochrzczony i znajdować się w stanie łaski. Ponadto jeżeli ma używanie rozumu, być odpowiednio pouczony i przygotowany do odnowienia przyrzeczeń chrzcielnych.

Konferencje Biskupów mają obowiązek dokładnie określić program duszpasterski, aby kandydaci, zwłaszcza dzieci zostali dobrze przygotowani do bierzmowania.

W stosunku do dorosłych należy odpowiednio dostosować zasady, jakie obowiązują w poszczególnych diecezjach przy dopuszczaniu katechumenów do chrztu i Eucharystii. Należy zatroszczyć się o to, aby bierzmowanie poprzedziła odpowiednia katecheza, a obcowanie kandydatów ze społecznością chrześcijańską i poszczególnymi wiernymi stanowiło dla nich skuteczną i wystarczającą pomoc w formacji do dawania świadectwa przez życie chrześcijańskie i do wykonywania apostołatu. Ponadto ich pragnienie uczestniczenia w Eucharystii powinno być prawdziwe (Por. Wstęp o wtajemniczeniu chrześcijańskim dorosłych nr 19).

Przygotowanie dorosłego chrześcijanina do bierzmowania niekiedy zbiega się z przygotowaniem do małżeństwa. Jeżeli w takim wypadku przewiduje się, że nie będzie można spełnić warunków do owocnego przyjęcia bierzmowania, ordynariusz miejscowy osądzi, czy nie byłoby lepiej odłożyć bierzmowania na czas po zawarciu małżeństwa.

Jeżeli bierzmowania udziela się wiernemu mającemu używanie rozumu i znajdującemu się w niebezpieczeństwie śmierci, w miarę możliwości należy poprzedzić je przygotowaniem duchowym dostosowanym do sytuacji.

13. Zwykle udziela się bierzmowania w czasie Mszy, aby jaśniej ukazał się ścisły związek tego sakramentu z całym wtajemniczeniem chrześcijańskim, które osiąga szczyt w przyjęciu Ciała i Krwi Chrystusa. Właśnie dlatego bierzmowani uczestniczą w Eucharystii, przez którą ich wtajemniczenie chrześcijańskie zostaje dopełnione.

Jeżeli bierzmowanie mają otrzymać dzieci, które jeszcze nie przyjęły Najświętszej Eucharystii i w czasie tej czynności liturgicznej nie mają być dopuszczone do pierwszej Komunii, albo jeżeli szczególne okoliczności za tym przemawiają, należy udzielić bierzmowania poza Mszą. Ilekroć udziela się bierzmowania poza Mszą, powinna je poprzedzać liturgia słowa Bożego.

Gdy bierzmowania udziela się w czasie Mszy, wypada aby szafarz bierzmowania sam ją celebrował, a nawet koncelebrował, zwłaszcza z kapłanami, którzy razem z nim udzielają sakramentu.

Jeżeli Mszę odprawia inny kapłan, wypada, aby biskup przewodniczył liturgii słowa, spełniając to wszystko, co zwykle należy do celebransa i na końcu Mszy udzielił błogosławieństwa. Należy przy-

kładać wielką wagę do należytego odprawiania liturgii słowa Bożego, od której zaczynają się obrzędy bierzmowania. Albowiem ze słuchania słowa Bożego wypływa różnorakie działanie Ducha Świętego na Kościół i na każdego z ochrzczonych kandydatów do bierzmowania, a przez nie okazuje się wola Boża w życiu chrześcijanina.

Doniosłe znaczenie ma również odmówienie Modlitwy Pańskiej przez bierzmowanych razem z ludem albo we Mszy przed Komunią, albo poza Mszą przed błogosławieństwem, ponieważ sam Duch Święty modli się w nas, a chrześcijanin w Duchu mówi: „Abba, Ojcze”.

14. Proboszcz w osobnej księdze powinien zapisać imiona szafarza, bierzmowanych, rodziców i świadków, datę i miejsce bierzmowania, oprócz tego zgodnie z prawem należy zrobić adnotację w księdze ochrzczonych.

15. Jeżeli proboszcz bierzmowanego nie był obecny, szafarz jak najprędzej powinien go zawiadomić osobiście albo przez kogoś innego, o udzielonym bierzmowaniu.

IV. ADAPTACJE KTÓRYCH MOŻNA DOKONAĆ W OBRZĘDACH BIERZMOWANIA

16. Na podstawie Konstytucji o Liturgii Świętej (art. 63b) do Konferencji Biskupów należy przygotowanie w krajowych rytuałach rozdziału o bierzmowaniu odpowiadającego niniejszemu rozdziałowi Pontyfikału Rzymskiego i dostosowanego do potrzeb poszczególnych krajów. Po zbadaniu takiego rytuału przez Stolicę Apostolską można go będzie używać na terenach, dla których jest przeznaczony.

17. Konferencje Biskupów, wzięwszy pod uwagę warunki miejscowe, charakter i tradycje różnych ludów, rozważy czy byłoby właściwe:

a) adaptować formuły, w których odnawia się przyrzeczenia chrzcielne i wyznanie wiary, czy to idąc za tekstem zawartym w obrzędach chrztu, czy też zmieniając te formuły w ten sposób, aby lepiej odpowiadały sytuacji bierzmowanych,

b) wprowadzić inny sposób udzielania pokoju przez szafarza po namaszczeniu czy to każdemu z bierzmowanych oddzielnie, czy też wszystkim razem.

18. W poszczególnych wypadkach uwzględniając sytuację bierzmowanych, szafarz może wprowadzić do obrzędów pewne pouczenia i odpowiednio zmienić już istniejące np. nadając im formę rozmowy, zwłaszcza z dziećmi itd.

Gdy na podstawie prawa powszechnego, albo na podstawie specjalnego indultu Stolicy Apostolskiej bierzmowania udziela szafarz nadzwyczajny, wypada, aby w homilii wspomniał, że właściwym szafarzem tego sakramentu jest biskup i wyjaśnił dlaczego także kapłani otrzymują władzę bierzmowania na mocy prawa lub indultu Stolicy Apostolskiej.

V. PRZYGOTOWANIA

19. Do udzielania bierzmowania należy przygotować:

a) szaty potrzebne do odprawiania Mszy św. dla celebransa i kapłanów, którzy mu pomagają, jeżeli będą z nim koncelebrowali Mszę. Jeżeli Mszę odprawia inny kapłan wypada aby szafarz bierzmowania i kapłani, którzy razem z nim udzielają sakramentu uczestniczyli we Mszy ubrani w szaty przepisane przy udzielaniu bierzmowania, to jest w alby i stuły, ponadto szafarz bierzmowania powinien włożyć kapę; takie same szaty należy włożyć jeżeli bierzmowania udziela się poza Mszą;

b) krzesła dla biskupa i kapłanów, którzy mu pomagają;

c) naczynie (lub naczynia) z świętym krzyżem;

d) Pontyfikał Rzymski albo Rytuał;

e) gdy bierzmowania udziela się w czasie Mszy, wszystko co jest potrzebne do odprawiania Mszy i do udzielenia Komunii pod obiema postaciami, jeżeli rozdaje się ją w ten sposób;

f) to co jest potrzebne do umycia rąk po namaszczeniu bierzmowanych.

OBRZĘDY BIERZMOWANIA W CZASIE MSZY

20. Liturgia słowa odbywa się zgodnie z przepisami. Wszystkie czytania lub ich część można wziąć albo z Mszy danego dnia, albo z tekstów przeznaczonych na bierzmowanie, zawartych w Lektjonarzu i niżej podanych (nr 61—65).

21. Po ewangelii biskup (i kapłani, którzy mu pomagają) siadają na przygotowanych krzesłach. Zależnie od miejscowego zwyczaju kandydatów do bierzmowania przedstawia proboszcz, albo inny kapłan, albo diakon, albo katecheta, w ten sposób: jeżeli to możliwe, każdego kandydata wzywa się imiennie i pojedynczo wchodzi oni do prezbiterium; jeżeli są to dzieci, prowadzi je jeden ze świadków bierzmowania, albo jedno z rodziców. Kandydaci stają przed celebransem.

Jeżeli jest bardzo wielu kandydatów do bierzmowania, nie wzywa się ich imiennie, lecz ustawia się w odpowiednim miejscu przed biskupem.

HOMILIA CZYLI PRZEMÓWIENIE

22. Biskup wygłasza krótką homilię, w której wyjaśnia odczytane teksty i w ten sposób wprowadza kandydatów, ich świadków i rodzi-

ców oraz całe zgromadzenie wiernych w głębsze zrozumienie misterium bierzmowania.

Może to uczynić słowami podanymi niżej lub podobnymi: Czytamy w Dziejach Apostolskich, że Apostołowie, którzy zgodnie z obietnicą Chrystusa, w dniu Pięćdziesiątnicy otrzymali Ducha Świętego, mieli władzę dopełniać działanie chrztu przez udzielanie Ducha Świętego. Gdy Święty Paweł włożył ręce na niektórych ochrzczonych, zstąpił na nich Duch Święty i zaczęli mówić różnymi językami i prorokować.

Biskupi jako następcy Apostołów mają tę samą władzę i osobiście albo przez delegowanych kapłanów udzielają Ducha Świętego tym, którzy zostali już odrodzeni w sakramencie chrztu.

Chociaż obecnie przyjsie Ducha Świętego nie ujawnia się przez dar mówienia Językami, wierzymy, że otrzymujemy Ducha Świętego, który rozlewa w naszych sercach miłość Bożą, gromadzi nas w jednej wierze, obdarza różnymi powołaniami oraz w sposób niewidzialny uświęca i jednoczy Kościół.

Otrzymacie Dar Ducha Świętego. Będzie on duchowym znakiem dzięki któremu staniecie się w doskonalszy sposób obrazem Chrystusa i członkami Jego Kościoła. Chrystus namaszczoney Duchem Świętym w czasie chrztu, który przyjął od Jana, został posłany, aby wypełnić swoje dzieło i rozprzestrzeniać na ziemi ogień Ducha Świętego.

Wy, którzy zostaliście już ochrzczeni, a teraz otrzymacie moc Ducha Chrystusa i zostaniecie naznaczeni na czołe Jego krzyżem, powinniście wobec świata świadczyć o Jego męce i zmartwychwstaniu tak, aby — według słów Apostoła — wasze życie było w każdym miejscu dobrą wonią Chrystusa. Jego Mistyczne Ciało, to jest Kościół, czyli Lud Boży, otrzymuje od Niego różne łaski, a Duch Święty rozdziela je między chrześcijan, aby Ciało Mistyczne czyniło postępy w jedności i miłości. Bądźcie żywymi członkami tego Kościoła i pod przewodem Ducha Świętego starajcie się służyć wszystkim za wzorem Chrystusa, który nie przyszedł aby Mu służono, lecz aby służyć.

A teraz zanim otrzymacie Ducha Świętego wspomnijcie na wiarę, którą wyznaliście na chrzcie świętym albo którą wasi rodzice chrześni wyznali razem z Kościołem w dniu waszego chrztu.

ODNOWIENIE PRZYRZECZEŃ CHRZCIELNYCH

23. *Biskup zadaje pytania kandydatom do bierzmowania, mówiąc:*

Pytam każdego z was:

Czy wyrzekasz się szatana, wszystkich jego spraw i zwodniczych obietnic?

Kandydaci odpowiadają?

Wyrzekam się.

Biskup:

Czy wierzysz w Boga Ojca Wszechmogącego, Stworzyciela nieba i ziemi?

Kandydaci:

Wierzę.

Biskup:

Czy wierzysz w Jezusa Chrystusa, Syna Jego jedyne, Pana naszego, narodzonego z Maryi Dziewicy, umęczonego i pogrzebanego, który powstał z martwych i zasiada po prawicy Ojca?

Kandydaci:

Wierzę.

Biskup:

Czy wierzysz w Ducha Świętego, Pana i Ożywiciela, którego masz dzisiaj otrzymać w sakramencie bierzmowania, tak jak Apostołowie otrzymali Go w dzień Pięćdziesiątnicy?

Kandydaci:

Wierzę.

Biskup:

Czy wierzysz w Święty Kościół Powszechny, obcowanie Świętych, odpuszczenie grzechów, zmartwychwstanie ciała i życie wieczne?

Kandydaci:

Wierzę.

Do tego wyznania dołącza się biskup, głosząc wiarę Kościoła:

Taka jest nasza wiara. Taka jest wiara Kościoła, której wyznanie jest naszą chlubą w Chrystusie Jezusie, Panu naszym.

Zgromadzenie wiernych wyraża swoją zgodę odpowiadając:

Amen.

Jeżeli okoliczności za tym przemawiają, można tę formułę zastąpić inną, albo zaśpiewać odpowiednią pieśń, w której wspólnota jednogłośnie wyraziłaby swoją wiarę.

WŁOŻENIE RĄK

24. *Biskup, (mając obok siebie kapłanów, którzy mu pomagają) stoi zwrócony do ludu i złożywszy ręce mówi:*

Najmilsi, prosimy Boga Ojca Wszechmogącego, aby łaskawie zesłał Ducha Świętego na te przybrane dzieci swoje, odrodzone już na chrzcie do życia wiecznego. Niech Duch Święty umocni je swoimi darami i przez swoje namaszczenie upodobni do Chrystusa, Syna Bożego.

Wszyscy przez chwilę modlą się w milczeniu.

25. *Biskup (i kapłani, którzy mu pomagają) wyciągają ręce nad kandydatami. Sam zaś biskup mówi:*

Boże wszechmogący,
 Ojczy naszego Pana Jezusa Chrystusa,
 który odrodziłeś te sługi swoje przez wodę i Ducha Świętego
 i uwolniłeś ich od grzechu,
 ześlij na nich Ducha Świętego Pocieszyciela,
 daj im ducha mądrości i rozumu,
 ducha rady i męstwa,
 ducha umiejętności i pobożności,
 napełnij ich duchem bojaźni Twojej.
 Przez Chrystusa Pana naszego.
 W. Amen.

NAMASZCZENIE KRZYŻMEM

26. *Diakon podaje biskupowi święte krzyżmo. Kandydaci do bierzmowania pojedynczo podchodzą do biskupa, albo jeżeli okoliczności za tym przemawiają, biskup podchodzi do każdego kandydata. Ten, kto przedstawił kandydata kładzie prawą rękę na jego ramieniu i podaje jego imię biskupowi, albo kandydat sam podaje swoje imię.*

27. *Biskup zwilża wielki palec prawej ręki krzyżmem i kreśli nim znak krzyża na czole kandydata mówiąc:*

N. przyjmij znamię Daru Ducha Świętego.

Bierzmowany odpowiada:

Amen.

Biskup dodaje:

Pokój z tobą.

Bierzmowany:

I z duchem twoim.

28. *Jeżeli kapłani pomagają biskupowi w udzielaniu bierzmowania, diakon lub ministranci podają biskupowi wszystkie naczynia z krzyżmem świętym, a biskup wręcza je kapłanom, którzy pojedynczo podchodzą do niego.*

Kandydaci podchodzą do biskupa lub do kapłanów, albo jeżeli okoliczności za tym przemawiają, biskup i kapłani podchodzą do kandydatów i namaszczają ich w sposób podany wyżej (nr 27).

29. *W czasie namaszczania można śpiewać odpowiednią pieśń. Po namaszczeniu biskup i kapłani myją rękę.*

MODLITWA POWSZECHNA

30. *Następuje modlitwa powszechna w podanej niżej formie, albo innej ustalonej przez kompetentną władzę.*

Biskup:

WSTĘP Najmilsi, wnieśmy nasze prośby do Boga Ojca wszechmo-

gącego; módlmy się jednomyślnie, bo jedna jest nasza wiara, nadzieja i miłość, które pochodzą od Ducha Świętego.

Diakon lub ministrant:

1. IV. Módlmy się za bierzmowanych, którzy zostali umocnieni darem Ducha Świętego, (aby ugruntowani w wierze i miłości, dawali Chrystusowi świadectwo swoim życiem.
2. Módlmy się za ich rodziców i świadków bierzmowania), aby słowem i przykładem pociągali ich do naśladowania Chrystusa.
3. I. Módlmy się za święty Kościół Boży, razem z Papieżem N., naszym biskupem N. i z wszystkimi biskupami), aby zgromadzony przez Ducha Świętego wzrastał i rozwijał się w jednej wierze i miłości aż do przyjścia Chrystusa.
4. II. Módlmy się za całą ludzkość, aby wszyscy ludzie mając jednego Stwórcę i Ojca uznawali się za braci bez różnicy rasy i narodu oraz szczerze szukali Królestwa Bożego, które jest pokojem i radością w Duchu Świętym.

Biskup:

MODLITWA Boże, który swoim Apostołom dałeś Ducha Świętego i chciałeś, aby oni oraz ich następcy udzielali Go innym wiernym, + wysłuchaj łaskawie naszą modlitwę i działaj w sercach wiernych * podobnie jak w początkach głoszenia Ewangelii. Przez Chrystusa Pana naszego.
W. Amen.

LITURGIA EUCHARYSTYCZNA

31. *Po modlitwie powszechnej odbywa się liturgia eucharystyczna w zwykły sposób, z następującymi zmianami:*

- a) *opuszcza się „Wierzę”, ponieważ odbyło się już wyznanie wiary;*
- b) *niektórzy z bierzmowanych mogą się przyłączyć do niosących dary;*
- c) *gdy używa się Kanonu Rzymskiego odmawia się specjalną modlitwę „Prosimy, Cię Boże, przyjmij”.*

32. *Bierzmowani dorośli, a jeśli okoliczności za tym przemawiają, także ich świadkowie, rodzice i katecheci mogą przyjąć Komunię pod obiema postaciami.*

BŁOGOSŁAWIEŃSTWO

33. *Zamiast zwykłego błogosławieństwa na końcu Mszy udziela się błogosławieństwa w formie podanej niżej, albo odmawia się modlitwę nad ludem:*

Bóg Ojciec wszechmogący, który was odrodził z wody i Ducha Świętego i uczynił swoimi przybranymi dziećmi, niech was błogosławi i sprawi, abyście zawsze byli godni Jego Ojcowskiej miłości.

W. Amen.

Jezus Chrystus, jedyny Syn Ojca Przedwiecznego, który obiecał, że Duch Prawdy zostanie w Kościele, niech was błogosławi i umocni w wyznawaniu prawdziwej wiary.

W. Amen.

Duch Święty, który rozpałił ogień miłości w sercach uczniów, niech was błogosławi, zjednoczy i doprowadzi do radości Królestwa Bożego.

W. Amen.

Biskup dodaje:

Niech was błogosławi Bóg wszechmogący, Ojciec i Syn i Duch Święty.

W. Amen.

MODLITWA NAD LUDEM

Zamiast podanego wyżej błogosławieństwa można odmówić modlitwę nad ludem.

Diakon lub ministrant wzywa:

Pochylcie głowy na błogosławieństwo.

Biskup wyciągnąwszy ręce nad ludem mówi:

Umocnij Boże, to co w nas zdziałałeś i strzeż w sercach swoich wiernych darów Ducha Świętego, aby nie wstydzieli się wyznawać przed światem Chrystusa ukrzyżowanego i z ofiarną miłością spełniali Jego przykazania. Przez Chrystusa Pana naszego.

W. Amen.

Niech was błogosławi Bóg wszechmogący, Ojciec i Syn i Duch Święty.

W. Amen.

Tłumaczył: O. Franciszek Małaczyński OSB